

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 688/05
16.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, и саветника Миле Бандуке, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из чл. 194. ст. 2. у вези чл. 187. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ РС, решавајући о жалби бранилаца оптуженог адв. АБ и АВ, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду К.бр. 1296/04 од 23. 12. 2004. године, после седнице већа одржане дана 16. 6. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба бранилаца оптуженог АА а пресуда Округног суда у Београду К.бр. 1296/04 од 23. 12. 2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл. 194. ст. 2. у вези чл. 187. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ РС за које дело му је утврђена казна затвора од 5 година и узета као утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци по правноснажној пресуди Округног суда у Београду К.бр. 239/93 од 19. 7. 1993. године са урачунатим временом проведеним на издржавању казне и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29. 3. 1993. године до 19. 7. 1993. године по пресуди Округног суда у Београду К. 239/93 од 19. 7. 1993. године и време проведено на издржавању казне затвора по тој пресуди, као и време проведено у притвору од 22. 6 2003. године па надаље и од 12. 11. 1992. године до 15. 4. 1994. године.

Истом пресудом оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка док је оштећени ББ за остваривање имовинско правног захтева упућен на парницу.

Против ове пресуде жалбу су изјавили браниоци оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна или се пак пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У жалби је, између осталог, захтевано да браниоци буду обавештени о седници већа у смислу чл. 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктрж. 827/05 од 26. 4. 2005. године предложио да се жалба као неоснована одбије а првостепена пресуда потврди.

После одржане седнице већа у смислу чл. 375. ЗКП у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог адв. АБ, Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу чл. 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл. 380. ст. 1. тач. 2. и 1. ЗКП), па дакле ни битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП на коју се у жалби бранилаца указује.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка у жалби се истовремено наводе разлози којима се пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У јединственом образложењу ових жалбених основа се наводи да је изрека првостепене пресуде нејасна и противречна како сама себи тако и обрзаложењу пресуде, па се тако указује да првостепени суд у изреци пресуде налази да се опште опасна радња састоји у томе што је "оптужени показивао откочен пиштољ са метком у цеви непознате марке... иако је био свестан да услед оваквог његовог чињења може доћи до опаљења из пиштоља...", а која радња се повезује и са виношћу оптуженог наводећи да је оптужени показујући пиштољ био свестан могућности да то угрожава присутне па да је на такву последицу пристао. По браниоцима, показивање пиштоља не може никада представљати опште опасну радњу, па је погрешно виност оптуженог везивати за ту радњу која и није радња извршења дела. Радња потезања обарача на пиштољу по жалиоцима представља опште опасну радњу и у односу на исту је морала бити анализирана виност оптуженог. Надаље се у жалби указује да је образложење нејасно у погледу виности оптуженог, јер се у истом манипулисање пиштољем карактерише као изузетно груба непажња, која превазилази обиме обичног немара, па да нема говора о евентуалном умишљају који првостепени суд налази, него може бити речи само о нехату. Ово, тим пре ако се има у виду да је оптужени у току целог поступка био доследан у свом исказу у погледу поступања са пиштољем, када је дошло до опаљења што је и њега изненадило у тој мери да га је пиштољ након опаљења ударио у браду, а да је вештак ВВ на главном претресу на питање одбране изјавио да је у техничком смислу могуће да је до опаљења дошло при примопредаји пиштоља како то оптужени описује. Стога, по браниоцима, питање виности оптуженог није довољно разјашњено.

Врховни суд, међутим изнете наводе жалбе није могао да прихвати због следећег:

Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива и иста није противречна образложењу пресуде. Ово, и поред тога што првостепени суд у чињеничном опису дела датог у изреци наводи да је "оптужени показивао откочени пиштољ са метком у цеви непознате марке... иако је био свестан да услед оваквог његовог понашања може доћи до опаљења из пиштоља и изазивања опште опасности" на шта је пристао олако држећи да повређивање других лица неће наступити на шта се у жалби умесно указује, али с обзиром да се у даљем чињеничном опису дела у изреци пресуде наводи да је у једном тренутку због његовог притиска на окидач дошло до опаљења метка који је погодио у груди ГГ, која радња очигледно представља опште опасну радњу, а што је у складу и са образложењем побијане пресуде. Стога, изрека побијане пресуде није нејасна и противречна сама себи и образложењу пресуде, па није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се у жалби указује.

Закључак суда да је оптужени критичном приликом притиском на окидач пиштоља као опште опасном радњом довео у опасност живот присутних и да је притом сада покојној ГГ нанео смртоносне повреде услед којих је преминула, а оштећеном ДД тешку телесну повреду, проистиче пре свега из налаза и мишљења Комисије вештака балистичара којим је утврђено да је испалење из пиштоља извршено деловањем силе на окидач што, на начин како то описује оптужени, сада покојна није могла да уради и да нема материјалних трагова који би указивали да је пиштољ у тренутку испалења лежао бочно на длану њене руке. Зато само пружање пиштоља на длан од стране сада покојне ГГ, како је то показано на реконструкцији, и не може довести до испалења из пиштоља, будући да нема радње потезања окидача као опште опасне радње. Поред тога, извршеном обдукцијом леша сада покојне на њеним шакама није утврђено присуство огарености и осмуђености, који трагови би морали постојати да је до опаљења критичном приликом дошло из положаја када је пиштољ био на длану сада покојне ГГ. На крају, по вештаку ВВ могуће је да је пиштољ ударио у браду оптуженог услед одскакања приликом опаљења због лабавог држања пиштоља највероватније у току преузимања уколико је рукохват био окренут на доле, те је пиштољ одсочкио по својој уздужној оси, а у случају да је у тренутку опаљења пиштољ био држан пљоштимице у односу на тле или раван стола, тешко је замислити положај руке длана, главе и браде оптуженог под којим би могло да се деси да пиштољ удари оптуженог у браду, већ би пре дошло до тога да онемо ко пиштољ држи испадне из руке ако га само он држи. Стога нема говора да је до опаљења из пиштоља дошло у тренутку када је пиштољ био на длану сада покојне ГГ нити пак да се испалевање хитца из пиштоља може приписати случају. Ово тим пре, ако се има у виду да је оптужени имао искуства са ватреним оружјем, а што се види из чињенице да је правноснажном пресудом истог суда К. 239/93 од 28. 10. 1996. године много пре критичног догађаја заједно са још једним лицем извршио кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС уз употребу ватреног оружја када је пред оштећеним извадио оружје и у исто ставио муницију рекавши му "бројим до десет, вади паре, вади све што имаш" уперивши оружје у оштећеног.

Питање виности оптуженог у потпуности је расправљено и о томе је првостепени суд у образложењу пресуде на страни 11. и 12. дао сасвим довољно разлога које и овај суд прихвата. Оптужени је наиме, седећи за столом са сада покојном ГГ где се налазио већи број људи, сада покојној показивао откочени пиштољ за који је знао да има метака у цеви и у једном моменту притиском на окидач из пиштоља испалио један метак који је најпре погодио у груди сада покојну ГГ наневши јој смртоносне повреде, а потом и оштећеног ДД и истом нанео тешку телесну повреду. Управо такво понашање оптуженог и по налажењу овога суда упућује на закључак да је оптужени био свестан да таквом својом опште опасном радњом може изазвати опасност за живот или тело људи и да је на такву последицу пристао па да је основно дело извршио са евентуалним умишљајем, како то правилно закључује и првостепени суд. Што се пак тиче теже последице, и по налажењу овога суда, оптужени је био свестан да услед таквог његовог чињења може наступити забрањена последица али је олако држао да до исте неће доћи, па је дакле поступао са нехатом како то правилно закључује и првостепени суд. Код изнетог, по налажењу овога суда, наводи жалбе да оптужени у овом случају није поступао са евентуалним умишљајем већ нехатно се свде на произвољне претпоставке бранилаца за које у изведеним доказима нема никаквог основа.

Остали наводи жалбе уколико се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка или погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања су без утицаја на исход поступка.

Према томе, првостепени суд је утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележја кривичног дела у питању, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу, а правном оценом по чл. 194. ст. 2. у вези чл. 187. ст. 3. и у вези ст. 1. КЗ РС, правилно је примењен кривични закон. О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата. Не може се стога прихватити правно становиште изражено у жалби бранилаца да се у радњама оптуженог стичу законска обележја само кривичног дела из чл. 194. ст. 4. у вези чл. 187. ст. 4. у вези ст. 1. КЗ РС.

Испитујући правилност одлуке о казни Врховни суд налази да је жалба и у том делу неоснована.

Утврђена казна затвора у трајању од 5 година за извршено кривично дело, те јединствена казна затвора од 6 година на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом, у складу је са тежином извршеног кривичног дела и степеном кривичне одговорности оптуженог. Приликом одмеравања казне првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности наведене на страни 13. образложења побијане пресуде које је правилно оценио, па се неосновано у жалби указује да првостепени суд није дао одговарајући значај околностима везаним за дужину времена проведеног у притвору и његове породичне прилике, а које околности по браниоцима оправдавају изрицање блаже казне.

Стога, а како се у жалби не наводе неке нове олакшавајуће околности које првостепени суд није имао у виду то се утврђена појединачна казна затвора за извршено кривично дело, те јединствена казна показују нужним за остварење у закону прописане сврхе кажњавања (чл. 33. ОКЗ), па се наводи да жалби о строгом изреченој казни као и предлог за изрицање блаже казне, оцењују неоснованим.

Са свега напред изнетог, а на основу чл. 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

сд